Naar aanleiding van de voorgestelde wijzigingen op de Verordening 2026, zijn de volgende reacties van de Adviesraad via de email ontvangen:

Opmerking Adviesraad	Ambtelijke reactie
Wij begrijpen dat deze aanpassingen gemaakt worden, vanuit een landelijk beleid en natuurlijk vanuit bezuinigingen. Wij maken ons echter wel zorgen, dat er teveel vanuit wordt gegaan dat inwoners zich op hun eigen kracht en energie moeten beroepen of van hun misschien wel beperkte netwerk. Juist het preventieve karakter van hulp, begeleiding, ondersteuning, kan erger voorkomen. Als inwoners zich komen melden bij de gemeente, betekent het vaak dat ze het dus niet (goed genoeg) redden op eigen kracht. In hoeverre worden inwoners op deze manier ook voor de toekomst, ontmoedigt om bij de gemeente aan te kloppen voor hulp. Dit leidt wel tot een bezuiniging, maar de gemeente heeft ook als taak om haar inwoners te helpen. Dat e.e.a. aangepast wordt zal onoverkomelijk zijn, het is beleid wat doorgevoerd zal worden. Daar is begrip voor, toch zien wij bij onderstaande punten graag duidelijkheid of uitleg.	Rond het jaar 2000 ontvingen 1 op de 27 jeugdigen jeugdzorg. Nu is dit opgelopen naar 1 op de 7,7 jeugdigen. Ook de trajectduur is toegenomen. De wachtlijsten groeien, terwijl er een toename is van aanbod. Er is sprake van hoge werkdruk professionals. Soms is er ook onduidelijkheid over de effectiviteit van de geboden jeugdhulp. Goede expertise is niet altijd (meer) voor handen. De kosten van het jeugdhulpstelsel zijn na 2015 met maar liefst 50% toegenomen. Het doel is 2-ledig: we willen de stijging van de kosten dempen, maar we willen ook minder jeugdigen in jeugdhulp want we moeten het niet normaal vinden dat zoveel jeugdigen jeugdhulp nodig hebben. We willen dat de vragen die bij jongeren en ouders leven beantwoord worden in het sociale netwerk van het gezin of in het voorliggend veld. Met die reden zijn er de Hervormingsagenda Jeugd en de ontwikkeling van het lokale team van de toekomst. Juist om de beweging naar de voorkant en de eigen kracht op een verantwoorde manier te doen, daar waar dat kan.
4.3.1 lid 1 (1e pagina bij 2.3.4) Overal wordt genoemd 'de medewerker' die bepaalt. Welke functie heeft de medewerker; kunnen zij dit beoordelen, zijn zij hierop voldoende geschoold ?	De term ‘medewerker’ staat opgenomen in de definitielijst. De medewerker die deze werkzaamheden uitvoert is hier uiteraard voor geschoold. Zie bovendien artikel 2.3.3. lid 1. We hebben het document kritisch doorgekeken en waar nodig/mogelijk ‘de medewerker’ veranderd in ‘**de gemeente’**.
3.7.2 Bij 1. begeleiding individueel wordt genoemd dat gesignaleerd wordt als iemand uit balans raakt, maar doel is en blijft eigen kracht etc. Vanuit bekendheid met de doelgroepen, zien wij dat het belang van functioneren als vangnet en hopelijk voorkomen van terugval óók belangrijke doelen zijn. Cliënten gaan soms voornamelijk achteruit bij veel psychische klachten, of stapeling van problemen	Eens. Echter, dit zijn teksten die voortkomen uit de inkoop en dus de ingekochte ondersteuning beschrijven. Het zorgen voor een eventueel vangnet ter voorkomen van terugval is een doel die we bij het afgeven van de indicatie kunnen meegeven.
3.7.2 Bij 4 begeleiding groep belevingsgericht of 5 ontwikkelgericht, worden juist de vormen van dagbesteding gemist die precies overlappend werken.	Uiteraard is het goed als mensen bij beide vormen een zinvolle daginvulling krijgen. Dat is bij beide producten ook zeker het doel. Het verschil is echter of iemand nog ontwikkelings- en groeimogelijkheden heeft.

Dat cliënten een zinvolle bezigheid hebben, die leuk is, maar ook nuttig. Dus niet of het één of het ander, juist de combinatie.	Die mogelijkheden zijn er wel of niet. Dat maakt het verschil.
3.7.3 Begeleiding thuis: Beeldbellen wordt genoemd als aanvulling en dat lijkt ons terecht. Niet iedereen heeft de beschikking over computer/mobiele telefoon o.i.d.	Inderdaad. En ook niet iedereen heeft die competenties.
3.7.6 Bij sportvoorziening of -hulpmiddel staat geen bedrag genoemd (maximum, richtlijn), slechts een financiële tegemoetkoming. Dit geeft onduidelijkheid, dit kan meevallen, tegenvalle, wordt dit per situatie opnieuw bekeken ?	In het Besluit Sociaal domein wordt jaarlijkt het standaard bedrag voor de tegemoetkoming vastgesteld. Daarin staat nu “Sportvoorziening 1x in de 3 jaar : € 2.281”. Dit is per definitie niet kostendekkend. Een sporthulpmiddel is eigenlijk ook geen hulpmiddel waarin de Wmo dient te voorzien. Middels de financiële tegemoetkoming willen we hierin toch dingen mogelijk maken.
3.7.7 C Hier wordt genoemd dat de inwoner zelf betaalt. Wat doet de gemeente in de ze dan ? Welk bedrag of deel ?	Dit hele artikel moet je in samenhang lezen. Als de voorziening niet onbruikbaar is geworden **buiten** de schuld van de inwoner om (a) of de voorziening is nog steeds een passende oplossing voor de hulpvraag van de inwoner (b) dan worden de kosten van de vervanging niet door de gemeente betaald (c) omdat er dan ook geen wettelijke noodzaak is voor de vervanging of aanpassing.
4.2 lid 5 Waar genoemd wordt, dat ouder(s) maatschappelijke activiteiten moeten beperken, of betaalde arbeid verminderen, wordt voorbij gegaan aan het nut vd ontspanning v maatschappelijke activiteiten. Ook dat vermindering v betaalde arbeid financiele consequenties heeft (mantelzorgverlof is zeer beperkt en wordt niet gefaciliteerd bij elke werkgever). Dus, dan wordt het een dubbele belasting, in een gezin waar al een zware belasting is.	De beoordeling of er sprake zal zijn van overbelasting is maatwerk. Per vraag zal daarom door een consulent beoordeeld worden of van de ouders meer gevraagd kan worden.
5.2.3.1 Bij beschermd wonen wordt genoemd dat de instelling gericht moet zijn op door- en uitstroom. Wij vragen ons af, of dit realistisch is. Waar moeten deze cliënten naar doorstromen ? Die voorzieningen, woonplekken zijn er niet. De huidige woonmarkt is al onmogelijk, laat staan voor deze doelgroep. Zijn er überhaupt cijfers bekend uit het verleden mbt door- en uitstroom v dit type instellingen, waarop gebaseerd kan worden ?	Beschermd wonen vanuit de Wmo is in principe een tijdelijke ondersteuning. De ondersteuning is dus altijd gericht op het doel van uitstromen naar regulier wonen. Uiteraard worden mensen niet op straat gezet. Ook hier zien we dat de doorstroom hapert door het gebrek aan woningen. Met de woningstichtingen in de regio zijn afspraken gemaakt over urgentie bij uitstroom uit beschermd wonen. Maar het blijft vooralsnog verdelen van schaarste.

9.2.6 Niet nakomen geüniformeerde arbeid verplichtingen...Moet dit niet 'uniforme' zijn ?	Deze formulering is grammaticaal correct, maar inhoudelijk kan het inderdaad vragen oproepen. Het woord **"geüniformeerde"** wordt normaal gesproken gebruikt om te verwijzen naar personen die een uniform dragen, zoals politieagenten of militairen. In deze context is dat niet de bedoeling. Daarom wordt de voorgestelde wijziging overgenomen naar **"Niet nakomen van uniforme wettelijke arbeids-verplichtingen"** Deze wijziging ook doorgevoerd in de definitie-lijst van **Geüniformeerde arbeidsverplichtingen** naar **Uniforme arbeidsverplichtingen**.
Er wordt ook persoonlijke verzorging genoemd. Valt dat onder deze verordening ? Veelal valt dit onder thuiszorg, zorgverzekering. We begrijpen dat het de begeleiding hiervan is, maar toch... ?	Persoonlijke verzorging met een medische noodzaak wordt vanuit de Zvw geïndiceerd door een wijkverpleegkundige. Persoonlijke verzorging voor zelfredzaamheid en niet-medisch, valt onder de Wmo. Het gaat hier meer om “begeleiden bij” en dus niet om lijf gebonden zorg. Bijvoorbeeld, het aansporen tot eten (een hap nemen) is Wmo, het letterlijk eten ‘voeren’ (met bijvoorbeeld risico op verslikken) is Zvw.